

Les virtuts polítiques de la no-violència

written by Joan Fonollosa | 27 d'octubre de 2017

S'acosten temps difícils. L'aplicació de la versió pepera de l'article 155 i la corresponent declaració d'independència sens dubte provocarà (escric això dimecres 25) una reacció d'imprevisibles conseqüències a curt termini (i esperem que a llarg signifiqui la consolidació de la República catalana).

Però mentrestant la nostra paciència serà posada a prova. I una de les coses que haurem de fer és tornar a suportar cops i agressions dels “piolins” sense fer altra cosa que adoptar les precaucions elementals per minimitzar-ne els efectes sobre la salut de cadascú. En aquestes condicions és normal que a algú se li escalfi la sang i tingui la temptació de tornar-s'hi. I aquí és on cal ser molt curosos, tenir el cap clar i saber què estem fent i per què.

El 3 d'octubre, dia de la vaga general, el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, va fer una piulada que és molt més que un missatge per animar el personal; és una declaració estratègica de com els nostres representants ens estan guiant cap a la victòria en la batalla per la llibertat: “Avui és una jornada de protesta democràtica, cívica i digna. No us deixeu endur per les provocacions. El món ho ha vist: som gent pacífica”.

Les imatges de l'1-0 van fer la volta al món i van significar una derrota sense pal·liatius per a Espanya. Per què? Perquè totes sense excepció eren de policies armats fins a les dents atonyinant pacífics ciutadans el crim dels quals consistia a voler votar. Només que en una d'aquestes imatges, una sola, hi hagués sortit algú llençant-los una cadira o intentant repel·lir-los a cops de puny, l'efecte hauria estat tot el contrari: s'hauria magnificat la “revolució violenta” dels

catalans i les conseqüències haurien estat del tot diferents. Diuen que avui el que no surt per televisió no existeix, i aquesta és la nostra gran arma com a “exèrcit ciutadà”: la no-violència i hem de saber-la usar com vam fer l’1-0. Tots sabem fins a quin punt menteixen els que van predicant que a Catalunya hi ha fractura social i que les famílies no es parlen per causa de la independència, però si els que viuen a Madrid o a Sevilla s’ho creuen és perquè es creuen qui els ho diu, no pas perquè en tinguin cap prova real. Doncs el mateix ha de ser amb la “violència” dels catalans.

La UE es va crear sobre els principis de preservar la pau, respectar els drets humans i promoure la democràcia, i –per molt que sigui un club d’Estats– els governs europeus no poden estar gaire més temps mirant cap a una altra banda i deixant desemparats set milions i mig de ciutadans europeus davant d’un govern membre de la UE que pertorba la pau, conculca els drets humans i atropella la democràcia.

El model de defensa i seguretat que es proposa al projecte de Constitució de Constituïm va en aquesta línia de la no-violència, i ara tenim una excel·lent ocasió per provar la seva eficàcia. Permeteu-me, doncs, que us en faci cinc cèntims.

No-violència no significa mer pacifisme. Vol dir molt més que posar la cara perquè ens la trenquin. No es tracta només de resistir estoicament el que ens vulguin llençar: es tracta de saber usar això en benefici de la nostra causa. Es tracta d’usar un principi que qualsevol que hagi fet algun art marcial coneix perfectament: aprofitar la força del contrari en benefici nostre.

Vol dir fer accions, sempre no violentes, sempre dins de la llei –almenys la llei natural, potser no dins de l’espanyola– que posin de manifest que són ells els que fan malbé la convivència; com són ells, no pas nosaltres, qui trenca la pau social i la democràcia.

I això no és fàcil ni permet improvisacions ni que cadascú campi per on li sembli. Vol dir accions ben pensades i planificades, ben coordinades. Per tant, cal tenir un “estat major” que les coordini i cal que els que en som mera infanteria actuem disciplinadament, seguint les instruccions dels qui les poden donar. Precisament aquesta és una de les raons per les quals s’ha actuat amb tanta contundència contra els Jordis: per intentar tallar el cap a l’organització que dirigeix la lluita no violenta; el que no saben és que darrere seu n’hi ha molts que els poden substituir. Bé, potser ara sí que ja ho saben, però ja han fet tard.

Per això és tan important no tenir iniciatives individuals que, per benintencionades que siguin, poden acabar pertorbant el pla general. I seguir només aquelles que provenen de fonts contrastades i fiables, en aquest cas la Generalitat, l’ANC i Òmnium: a l’altra banda també hi ha gent que ho sap i actua en conseqüència.

Amb cap fred, disciplina i determinació, la victòria serà nostra!